

**Brev från Selma Lagerlöf till
Valborg Olander: 1900-1907 :
Ep. L 45 - 59**

Lagerlöf, Selma,

HS Ep. L 45

National Library
of Sweden

[1. 1.] 1904.

Min älskade!

Tänk hvad Kingen Ruusa utveckla-
sig drammatiskt öfver i vår stilla värld.
Yag kom upp till dig för att tala om
något, som skulle göra dig glad, och så
fick jag i tillfälle att tala med dig,
utan misste nu ja något skrip. Det
var bara sletta, att jag alltså i går
morgon, har varit frisk, mitt hjärta
fungerar alldeles ordentligt, och jag
börjar timme efter timme återfå
kraften, tankeförmåga, arlets lust
och mitt vanliga lugn, glada lynne.
Yag har verkligen inte varit frisk
ett ögonblick förra månaden. Yag

har kommit glömma det ibland,
men det har alltid varit där.
Järte bara som kroppslig pina
utan som en förfärlig olycks-
hända. Hele tiden har jag
känt det, som om du verkligen
håller mitt lif i din hand, och det
var nog bra, att du gaf vika
för mig i början, eljest hade jag
helt säkert blifvit riktigt sjuk.

Men nu sedan jag blifvit
frisk, är det naturligtvis
min allra första plikt att
säga dig att du g behöfver
stanna här för min skull.
Det kände jag genast igår,
men jag ville vänta öfver

en dag och en natt för att
se hur det skulle gå och jag
har, trots detta beslut sofvit
godt i natt och hämmar i dag
en stor sinnerfrid. Klod mig
beträffar är nu striden slut,
utan jag kan liquit säga dig,
att du kan gå, utan att det väl-
lar mig afarre sorg, än jag kan
bara.

Det har ingenting hänt, inget-
ting har inträffat af yttre ting som
förändrat srig, ingen har talat
med mig om denna sak, men
jag är frisk nu. Jag vill lika
 gärna ha dig kvar som jag
 vill, det förstår du väl, men jag

vet och ser hur lockande det
andra ställer sig för dig och då
är det bara rätt att jag ger dig
fri från ditt lufte, så snart som
jag kan göra det. Jag har visst
gjort det ett par gånger förut, men
det var med avsträngning och mot-
villigt, nu är det mitt fullaste
allvar. Du behöfver ej uppoffra
dig för mig, nu. Bara i färrgår
var det alldeles nödväveligt. Om
du hade märkt till hur lugn
jag var i slag, så skulle du ha
märkt, att jag kände mig utan
frågan. Jag är så förälskad,
att jag nästan undrar, om du
har hypnotiserat mig. [Men

[1. 1. 1904.]

däremot får jag säga att
jag ej känner mig lika
mycket för ditt förhållande
mot Maria. Inne tror
jag på hennes auktoritet
ditt var ju bara fråga
om lite slamm och sådana
onimligheter, men jag vet
ej om du kan öfverge henne.
Du har nog utlag för sam-
vetskap, och det bör du
gätkappa eldg för hennes skuld.
Men längtar hon, så kan
hon ju komma efter till
Stockholm, det behöfver
ju ej vara någon svårighet

bara du kan göra att
gått med henne med Laila
här senar får ni inte
vidare ha, men jag tror
och, att om du ser för att
ordnat, om du vill, blir
du så mycket gladare och
lyckligare, att du får mer
kärlek att ge henne, och
då blir hon nog nöjd. Jag
tror att detta, att ni kom-
ma in i nya förhållanden
skall verka mycket godt
mellan er, men gärn får
du det fred och visa henne
att du tycker om henne -
Jag får min del kärlek

mig, som en stark stötare,
som skänker bort det
bästa han äger, bara af
omkostnadslligt begär att
få ge, och jag säger öfver
den kvinna framtiden,
men jag kunde inte
heller hålla sig kvar
mot sin egen lust.
Jag har också varit rädd för
att bli så ond på dig att jag
skulle bryta med dig, men
det är heller ej farligt. Jag
är mycket snäll om.
Det enda som jag ej förstår

är hur vi skola svaga
att förlora kvarnarna,
men stämnet får det
gå hur nam helst. Jag
från i bländ att Gust vilja
är att jag skall stå ensam.

Din Selma -